

[Inger Gautier Schmit.]

moder, til paa en forstandig Maade at administrere sit Hus, har den største økonomiske Betydning for vort Land. Husmødrene administrerer omkring 1 200 Mill. Kr. om Aaret, og jo forstandigere og klogere disse Penge bliver anvendt, desto bedre er det for Hjemmets Økonomi, altsaa i første Linie for den Mand, der skal forsørge sin Familie.

Nu har Kvinderne gennem mange Aar arbejdet hen til, at man fra Statens Side ogsaa vilde vise Husholdningsskolerne den samme Interesse — den absolut nødvendige og gode Interesse —, som Staten i mangfoldige Aar har vist Landbrugs- og Højskolerne, og efter mange Aars Arbejde og Venten lykkedes det endelig i 1931 at faa placeret Husholdningsskolerne paa lige Fod med Højskoler og Landbrugsskoler med Hensyn til det Tilskud, som gives fra Staten, ud fra den Betragtning selvfølgelig, at de Penge, der her blev givet ud, var vel udgivet, fordi de til syvende og sidst kom de tusinde Hjem til gode. Men ikke saa snart er dette vedtaget i 1931, før der øjeblikkelig paa det første Finanslovsforslag, der forelægges, findes en Nedskæring paa 10 pCt., og det Finanslovsforslag, som vi nu ser forelagt, gaar videre i samme Spor og nedskærer yderligere denne Bevilling med 10 pCt.

Nu vilde jeg ikke sige noget om denne Sag, hvis man paa alle Omraader, overfor alle disse Skoler, brugte den samme Fremgangsmaade. Men dette er ikke Tilfældet, idet man overfor Landbrugs- og Højskoler oven i Købet gaar den modsatte Vej og giver disse en forøget Bevilling, saa vidt jeg husker paa 16 000 Kr. Nu er det ikke Nid og Misundelse, der taler ud af min Mund, jeg under udmærket godt disse Landbrugs- og Højskoler de Tilskud, de faar af Staten, og jeg forstaar paa en Maade godt, at Tilskuddet er sat op. Det er naturligvis ud fra den Betragtning, at med den store Arbejdsløshed, vi har, er det godt, at der er saa mange Penge som mulig til Raadighed for Understøttelser for arbejdsløse Ungdom, saaledes at den kan komme paa Højskoler. Men jeg vil bestemt hævde, at det er overordentlig uklogt, og det er ogsaa uretfærdigt, og det mangler enhver rimelig Begrundelse, naar man mener, at den Støtte, Staten yder Husholdningsskolerne, kan forringes, og at man kan springe over her, fordi her er Gærdet lavest.

Det er umaadelig typisk, synes jeg, for en mandlig Tankegang at mene, at her kan vi dog godt spare 10 pCt. Det er ikke, fordi Summen i og for sig er saa stor, men det er

Princippet, som jeg vil paatale. Det er forkert at skære ned paa Tilskuddene til Husholdningsskolerne, naar man mener, at Landbrugs- og Højskolerne kan faa deres Tilskud forøget, thi det er en mangelfuld Vurdering af den Indsats, som hele Husholdningsundervisningen til syvende og sidst betyder for vort Land, baade økonomisk og sanitært, idet det har den største Betydning for Befolkningens Sundhed, at denne Undervisning gives og gives til saa mange Mennesker som muligt.

Og er der et Sted, hvor der trænges til denne Undervisning, er det netop hos den ubemidlede Del af Befolkningen. De mere velhavende Mennesker kan sende deres Døtre paa de dyre Husholdningsskoler, men det er netop Døtrene fra den arbejdende Del af Befolkningen, der i saa overordentlig høj Grad trænger til at faa god Husholdningsundervisning, og for deres Skyld maa man beklage, at Tilskuddet nedskæres.

I det hele taget er der under den Krisetilstand, som vi i Øjeblikket lever under, en strid Vind mod mange af de Ønsker, som Kvinderne nærer, og der synes at være en Tilbøjelighed til i disse vanskelige Tider at skære en lille Rem af den Rettighed, som man har givet Kvinderne, da man i 1921 gav dem Ligeret med Mændene med Hensyn til Adgangen til offentlige Stillinger og Hverv.

Loven derom blev jo vedtaget under store Fanfarer fra Kvinderne. Den blev forelagt i 1919 af daværende Statsminister Zahle og blev gennemført af Statsminister Neergaard i 1921, og Kvinderne mente da, at nu var man paa den sikre Side, nu havde Loven fastslaaet sort paa hvidt, at der ved Ansættelse i de forskellige Stillinger i Stat og Kommune ikke skulde rangeres efter Køn, men at man udelukkende maatte gaa ud fra Kvalifikationer. Man fik da ogsaa fra de daværende ledendes Side klare Udtalelser om, at det hørte en mørk Oldtid til at tilsidesætte Kvinderne, fordi de var Kvinder, naar de søgte de paagældende Stillinger og i øvrigt var kvalificerede.

Ikke desto mindre er der ikke saa lidt i de sidste Aar, der tyder paa, at man adskillige Steder indenfor Mændenes Rækker er begyndt ligesom at fortryde, hvad man gjorde i 1921, ligesom man er begyndt at hale lidt i Land ganske smaat. Man mener maaske ikke, at Kvinderne lægger Mærke til det, men det gør de nu alligevel. Det er en saa dyrebar Ret, Kvinderne her har faaet, at de ikke saadan vil lade den snige fra sig, og jeg vil her udtale min Beklagelse over denne Tendens. Den er